

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

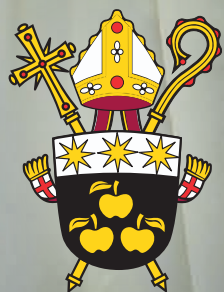
leden 2019 / ročník XXIX

**Obdarovali jsme
potřebné
i SVATÉHO OTCE**

**Pod křížem práva
a povinnosti**

**Rodiče v tom
NEJSOU SAMI**

**Misie je jádrem
křesťanské víry**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Paulínská adorace

Podstatně rozšířená verze leporela Hodina adorace s Ježíšem Mistrem. Tato aplikace vznikla při příležitosti 25 let působení Dcer sv. Pavla v České republice.

Ke stažení zdarma, pro operační systém android.

Evangelium na každý den roku 2019

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání pro rok 2019 připravila sr. Anna Mátikova FSP. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti svátku či památce daného dne.

*Dotisk tištěné knihy, 471 s., 109 Kč
E-kniha, 109 Kč*

Zofia Kossaková

Úmluva

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.

Tištěná kniha, 464 s., 365 Kč

Audiokniha, pouze jako mp3 ke stažení, délka nahrávky 19 hodin, 350 Kč

Ermes Ronchi

Klíčové otázky evangelia

Papež na závěr exercicií poděkoval za to, že "Ježíšova slova, o nichž jsme rozjímali, nám ukázala cestu, která vede k plnění k Bohu, abychom mu pomáhali vtělovat se do tohoto světa, do našich ulic a náměstí...".

Brož., 184 s., 219 Kč, dotisk

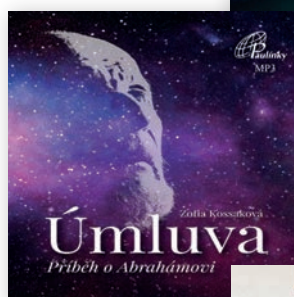
Elisabetta Fezzi, Gabriele Amorth

Otec Amorth Jak ho neznáte

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Připravuje se

na konec ledna 2019

Obsah

Editorial	3
Po vzoru sv. Mikuláše jsme obdarovali potřebné i Svatého otce	4
Dar splněného přání setkání s papežem	5
Pod křížem práva a povinnosti	6
Podkroví BIGY začalo sloužit studentům	7
Rodiče nechceme nechat osamocené...	8
Slovo života pro děti	10
Šumavské kostelíky XI.	12
Matice Křemešnická slaví pět let. Chce zlepšit osvětlení kostela a pozvat Ebony	13
Personalia	14
Tříkrálová sbírka 2019: Děkujeme za Vaši štědrost!	14
Pomocníci v pastoraaci sdíleli zkušenosti	15
Církevní základní škola pomáhá postiženým dětem	15
Biototalita	16
Zveme vás...	17
Rodiny načerpaly při adventní duchovní obnově	17
Misie je jádrem křesťanské víry	18
Setkání s Písmem svatým	19
DCR připravuje a zve....	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 1. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto: Lucie Vargová

Výtěžek z prodeje požehnaného piva je určen pro Diecézní charitu České Budějovice; zleva ředitel charity Jiří Kohout, biskup Vlastimil Kročil, primátor Jiří Svoboda a ředitel Budějovického Budvaru Petr Dvořák.

Editorial

Milí čtenáři časopisu Setkání!

Stojíme na prahu nového roku 2019 a jdeme vstříc času budoucímu, o němž nikdo z nás neví, jaký bude. V průběhu nastávajícího roku si však budeme mnohokrát připomínat jméno naší světice, Anežky Přemyslovny, od jejíhož svatořečení uplyne rovných třicet let. To bude příležitost, abychom nejen vzpomínali, ale také hodnotili uplynulé období.

Nikdy nezapomenu na atmosféru, kterou bylo možné prožít v Římě, kam tehdy připutovalo tisíce poutníků z bývalého Československa. Všichni jsme tehdy cítili, že se něco mění, že přichází tolik vytoužená svoboda, která je ohromným darem, ovšem darem zavazujícím k odpovědnosti. Ve světle životního příkladu sv. Anežky bychom se nyní měli zamýšlet, jak tento dar přijímáme a jak ho užíváme. Budeme-li kritičtí sami k sobě, pak si budeme muset i přiznat určité naše rezervy, ba dokonce i to, že se někdy necháváme strhnout k přesvědčení o tzv. bezbřehé svobodě. Jak snadno se může stát, že nesprávné pojetí svobody se stane nebezpečným či přímo ohrožujícím svobodu druhého. Jak málo

stačí, aby došlo ke zneužití svobody. Jak snadno si člověk začne myslet, že když je svobodný, může si dělat, co se mu zlíbí.

Jako křesťané známe dobře varovný příběh na počátku Bible. První lidé dostali od Boha dar svobody, kde však platilo jedno jediné omezení, což byl Hospodinův příkaz, který lidé nesměli přestoupit. Jak to dopadlo, všichni víme. Dar svobody prvních lidí byl porušen překročením příkazu. Svoboda byla poskvrněna hříchem, který je stále přítomen v lidských dějinách. „Budete jako bohové!“ Vy sami si budete určovat, kde jsou hranice vaší svobody!

Nejen v minulosti, ale i dnes je toto našeptávání pro mnohé velmi sladké a lákavé. „Budete svobodní jako bohové!“ Tomuto pokušení jsou vystaveni nejen politici a státníci, nejen profesori vědeckých laboratoří či mediální hvězdy. Jsme mu vystaveni i my, kdo máme sloužit Kristu a jeho Církvi.

Jako pevnou hráz proti takovému zneužití lze postavit zejména ctnost pokory a prostoty, přičemž zářným příkladem je nám právě sv. Anežka. Tato světice kráčela ve svém životě cestou svobodného a pokorného souhlasu s Boží vůlí, která je nejen cestou k obnově přirozeného řádu ve světě, ale pro každého jednotlivce je to i cesta ke štěstí v pravé svobodě. Jde o cestu ke štěstí, které tento svět nemůže dát, neboť toto štěstí souvisí především s vnitřní vyrovnaností, krásou a harmonií. Není snad toto tím, co tolik v dnešní rozhárané době potřebujeme? Neměli bychom se snad znovu obrátit ke sv. Anežce s prosbou o pomoc, abychom dokázali kráčet pravdivě po cestě pravé svobody?

Milí čtenáři, přeji vám v tomto novém roce 2019 hojnost Božího požehnání a vše dobré na přímluvu naší velké světice!

Vlastimil, biskup českobudějovický

Po vzoru sv. Mikuláše jsme obdarovali potřebné i Svatého otce

Po svátku sv. Mikuláše, patrona českobudějovické diecéze, obdaroval diecézní biskup Vlastimil Kročil a zástupci regionu papeže Františka. V rámci adventní generální audience mu 12. prosince předali perníky pro potřebné a pivo z požehnané várky. Svatý otec se také seznámil s životním příběhem paní Marie Jarošové, obyvatelky Domova sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí.

Svatý Mikuláš, který sám obdarovával, je tradičně vyobrazován se třemi jablky. Ta symbolizují právě tři dary: **pivo z požehnané várky** pivovaru Budějovický Budvar n. p., **perníky pro potřebné** od výrobce REJ s. r. o. v Plané nad Lužnicí a **splněné přání setkání s papežem**, které českobudějovický biskup umožnil paní Marii Jarošové. Perníky z Plané nad Lužnicí věnovali starosta města Jiří Šimánek spolu s biskupem Kročilem Úřadu apoštolské charity, který je distribuuje sociálně slabým rodinám v Římě.

Tradiční světlý ležák požehnal biskup Vlastimil Kročil loni sedmého září. Tuto požehnanou limitovanou várku pivovar nabídl v rámci adventních trhů na náměstí Přemysla Otakara II. Výtěžek 40 korun z každého prodaného piva daruje letos na projekty Diecézní charity České Budějovice, kterou Biskupství českobudějovické zřizuje. Požehnané pivo bylo stočené do sudů a do limitované edice lahví. Ruční balení celkového počtu tří tisíc lahví zajistili dobrovolníci z řad zaměstnanců pivovaru. Stejně tak prodej ležáku ve zvláštním stánku, se kterým vypomohli také zaměstnanci biskupství a charity. Sudy čepovali restaurace Vatikán, Masné krámy a také stánek na náměstí. Z várky bylo připraveno 124 lahví o objemu 1l jako dar pro papeže Františka – 1 speciálně zabalená láhev ve zvláštní krabici + 123 lahví ručně balených v transportních kartonech.

„Je to již podruhé, kdy jsem udělil své požehnání mimořádné várce českobudějovického piva a navázal tak na událost z roku 2017, jež se setkala s velkým ohlasem. Letošní várka však byla výjimečná tím, že jejím konečným účelem bude naše společná snaha podpořit účinnější pomoc a službu, kterou svým klientům poskytuje českobudějovická diecézní charita. Požehnané pivo bylo nabízeno s přáním zapojit do tohoto charitativního projektu společně s pivovarem, vedením města a kraje i všechny lidi dobré vůle. Tato iniciativa může do budoucna napomáhat při rozvíjení dobrých vztahů mezi všemi partnery, kteří se na ní podílejí – především mezi církví, městem, krajem, pivovarem, charitou a Velvyslanectvím ČR při Svatém stolci. Za toto společné dílo jsem velmi rád“, řekl otec biskup.

Výtěžek z prodeje požehnaného ležáku plánuje podle slov ředitele Jiřího Kohouta českobudějovická diecézní charita využít na rozvoj aktivit na území krajského města. „Jsme vděční magistrátu, biskupství i Budvaru, že nás do tohoto projektu přizvali jako partnery. My jsme vlastně koncovým partnerem,

Ředitel Budějovického Budvaru n. p. Petr Dvořák; primátor Jiří Svoboda; biskup Vlastimil Kročil; obyvatelka Domova sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí Marie Jarošová; vedoucí služeb v Domově sv. Františka Irena Třebínová; ředitel Diecézní charity Jiří Kohout.

který z výtěžku požehnaného piva bude moci dělat to zmíněné dobro a pomoci tak lidem, kteří to nejvíce potřebují“, uvítal iniciativu Jiří Kohout.

Také pro samotný pivovar se jedná o zcela zvláštní aktivitu, přestože většinu své produkce ležáku exportují do 80 zemí světa a prodávají mimo domovský region. „Nesmíme zapomínat na to, že ve svém jménu máme Budějovice a vždy chceme být s tímto regionem spojeni a chceme, aby to bylo vidět. Zároveň máme minimálně morální povinnost něco zpátky tomuto regionu vrátet. Jsme proto rádi, že podařilo vymyslet společný projekt charitativního piva a spojit se na něm s diecézní charitou. Na projektu se významně podíleli dobrovolníci z Budějovického Budvaru, diecézní charity, biskupství i města České Budějovice. Ti všichni během Adventu pomáhali v našem stánku při prodeji. Děkuji všem, kteří náš projekt podpořili svou prací, nebo symbolickým nákupem“, uvedl ředitel pivovaru Petr Dvořák.

Podle biskupa Vlastimila Kročila projekt ukazuje, že lze rozvíjet spolupráci i se subjekty, které nejsou přímo zaměřeny na charitativní činnost, která je vlastní církvi. „Vítáme partnery, kteří mají možnost tuto činnost podpořit. Chceme stále hledat nové cesty a způsoby, jak pomáhat lidem a tato iniciativa je toho dobrým příkladem“, uvedl otec biskup.

Perníky pro potřebné převzal arcibiskup Konrad Krajewski (uprostřed).

Setkání se Svatým otcem se zúčastnil také českobudějovický primátor Jiří Svoboda a zástitu nad iniciativou převzalo Velvyslanectví ČR při Svatém stolci.

Red.

Dar splněného přání setkání s papežem

Přání setkat se s papežem Františkem se letos splnilo Marii Jarošové, nynější obyvatelce Domu sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí, který zřizuje Diecézní charita České Budějovice.

Paní Marie přes 50 let pracovala u P. Františka Sobíška, dlouholetého duchovního správce v Rudolfově a pozdějšího děkana katedrály sv. Mikuláše. V době působení na děkanství zároveň pracovala také na českobudějovickém biskupství v administrativním zázemí. O P. Sobíška pečovala až do jeho posledních dnů, kdy 10. května 2013 zemřel. Setkání s papežem pro ni bylo velkým zážitkem a odměnou za její celoživotní službu. „Svatý otec František je takový náš otec. Hlavně má zájem o lidi, kteří se nám mohou zdát méněcenní. Ale to, co vidíme my prostými lidskými očima, vidí on třeba božskými“.

Paní Marii do Říma doprovodila Irena Třebínová, vedoucí pracovnice v sociálních službách z veselského Domu sv. Františka, která s paní Marií shodou okolností trávila také poslední chvíle u lůžka P. Sobíška. Nyní se obě společně setkávají v Domě sv. Františka. Irena Třebínová dříve pracovala v českobudějovickém Kněžském domově a vnímá jako obrovský

dar to, že mohla doprovázet řadu kněží na sklonku jejich života. Setkání s papežem nebylo její první. „Před lety, v roce 2009, když jsem ještě pracovala v Kněžském domově, jsem dělala doprovod tamějším kněží na pouť do Staré Boleslavi, kde jsem se mohla osobně pozdravit s tehdejším papežem Benediktem XVI.“ Setkání s papežem Františkem vnímá i ona jako velký dar a poděkování. „Když jsem se dozvěděla od pana ředitele Kohouta z diecézní charity, že vybrali mě, abych dělala doprovod paní Maruše, úplně mě to dojalo k slzám a řekla jsem si, že už nepotřebuji žádný vánoční dárek“, dodává Irena Třebínová. „Irena je jako moje dcera. Kdyby nejela ona, tak nejedu ani já“, směje se vděčně paní Marie, která i přes zdravotní obtíže zvládla svůj vůbec první let letadlem i audienci u Svatého otce Františka.

(viz foto na obálce časopisu; foto: „L'osservatore romano“)

Martina Baráková, DCHCB

Pod křížem PRÁVA a POVINNOSTI

Česko - Slovenská vláda nařídila na den 30. listopadu 1938 vyvěsit státní vlajky. Slavnostně byla vyzdobena i zasedací síň poslanecké sněmovny v budově pražského Rudolfinu. Nebylo divu, poslanci a senátoři za přítomnosti pražského arcibiskupa kardinála Kašpara, diplomatického sboru a řady vybraných hostů volili od 11 hodin prezidenta republiky.

V 11.55 hod. předseda poslanecké sněmovny oznámil výsledky hlasování. Prezidentem republiky byl zvolen, počty hlasů přesahující stanovenou třípětinovou většinu, dosavadní první prezident Nejvyššího správního soudu JUDr. Emil Hácha.

Rodákovi z jihočeských Trhových Svin, když skládal prezidentský slib, bylo 56 let. Na svět přišel 12. července 1872 o půl osmé večer jako prvorozený syn Josefa Háchy a Marie rozené Klausové. Narodil se do katolické rodiny, a proto byl hned den po svém narození pokřtěn v kostele Nanebevzetí Panny Marie jako Emil Dominik Josef. Po absolvování českobudějovického Jirsíkova gymnázia, maturoval v roce 1890, nastoupil na pražskou právnickou fakultu a po jejím ukončení byl 2. června 1896 slavnostně promován doktorem práv.

Následovala obvyklá právnická praxe a nakonec právnické místo ve výkonném orgánu zemského sněmu Království českého, zemském výboru. Zde působil mladý nadějný právník pod odborným vedením knížete Jiřího Lobkovice, energického obhájce českého zemského práva, který zemskému výboru předsedal. Protože Emil Hácha vykazoval setrvalé výjimečné odborné schopnosti, byl navržen na jedno z Čechům trvale vyhrazených míst u vídeňského správního soudu. Hácha skutečně na konci roku 1916 do Vídně odešel a tím si vlastně podepsal svůj osud na dalších 22 let dopředu. V té době už byl ženatý. Jeho manželkou se stala vzdálená sestřenice Marie Klausová. Z manželství se narodila dcera Milada, později provdaná Rádlová.

Jako soudce vídeňského správního soudu byl Hácha neochvějným zastáncem liberálních myšlenek svobody jednotlivce a ochrany jeho práv vůči státní správě. Hácha považoval vídeňský správní soud za jednu z nejpозoruhodnějších institucí v monarchii, která ve svém důsledku znamenala záruky pro českou místní samosprávu, řečeno Háchovými slovy „proti nezákonnému omezování ze strany vládní“. Hácha byl velice plodným autorem. Jeho názory můžeme poměrně snadno doložit z četných odborných statí publikovaných v tehdejší tisku, stejně jako z jeho dochované korespondence, kterou vedl se svým příbuzným, vyšehradským kanovníkem a významným amatérským archeologem Eduardem Šit-

Emil Hácha; Autor neznámý – Volné dílo, <https://commons.wikimedia.org>

Kardinál Karel Kašpar a Emil Hácha ve Svatováclavské kapli katedrály sv. Víta po slavnostním Te Deum, 1. prosince 1938 (z knihy Českoslovenští prezidenti, Paseka 2016)

terem. Vznik samostatného československého státu 28. října 1918 prožíval Hácha sice radostně, ale přesto můžeme vyčíst z jeho písemné pozůstalosti určitou skepsi. Jeho realistické vidění mravních sil národa způsobilo, že si uvědomoval problematiku soužití v mnohonárodnostním státě, zejména úskalí vztahů mezi Čechy a Němci, stejně tak jako mezi Čechy a Slováky. Nezřídka zaznívá povzdech, že Rakousko – Uherské soustátí, zreformované na federativním základě, by bylo tou nejlepší volbou. Přesto se dal zcela a s poměrným nadšením do služeb Československé republiky jako její „první soudce“ v zák. č. 3 ze dne 2. listopadu 1918 založeném Nejvyšším správním soudu.

V průběhu celé 1. republiky patřil JUDr. Emil Hácha mezi nejrespektovanější osobnosti. Díky své noblese, vzdělanosti, skromnosti a lidskému přístupu si získal nejen mnoho sympatií mezi podřízenými, ale i nemalou oblibu pro svoji veselou a přátelskou povahu. Na změny v sousedním Německu reagoval soudce Hácha těmito slovy: „...režim německý nutně vede k odstranění jakékoliv kontroly veřejné správy“. Právnický suchý, ale zcela výstižný hodnocení, které bychom mohli klidně vztáhnout i na jiný, po roce 1948 nastolený totalitní režim. Praktikujícího katolíka Háchu rovněž nemálo bolestně zasáhly po vzniku republiky proticírkevní excesy, zejména nenávislné tažení proti římskokatolické církvi, zahájené stržením Mariánského sloupu.

Rodný dům E. Háchy v Trhových svinech

Po odstoupení Edvarda Beneše a po zvolení Emila Háchy prezidentem tzv. 2. republiky napsaly londýnské Timesy příznivě toto: „...dr. Hácha má vynikající kvalifikaci pro úřad, který bude znamenat plno starostí a nezměrnou tíhu“. V Háchovo prezidentství byla vkládána obrovská naděje. Dnes po vyprávění „vítězných“ emocí lze konstatovat, že tyto naděje nezklamaly. Jeho značná právníká prestiž, celospolečenský věhlas a prokazatelná objektivita, se kterou se choval jako soudce v době 1. republiky k německé menšině, mu byly po celou okupaci záštitou. Zdá se, že německý právník a diplomat Ernst von Weizsäcker, který připravoval výnos o zřízení protektorátu, si byl vědom Háchova obdivu k anglickému právnímu systému a koncipoval tento právní akt tak, aby Háchovu právnímu cítění vyhovoval, včetně role „státního prezidenta“.

Není účelem tohoto článku popisovat a hodnotit roli JUDr. Emila Háchy v době jeho protektorátního působení. Snad, ale bude vhodné uvést, že bez jeho intervence by se studenti zatčení v roce 1939 určitě nevrátili z koncentračního tábora Sachsenhausen. Pro obyvatele sídla naší diecéze asi bude zajímavé připomenout Háchův rozhovor s K.H.Frankem, který hovořil o Budějovicích jako o „starém německém městě“, zatímco Hácha mu oponoval tím, že ve středu města snad německý živel ještě přežívá, ale jinak jsou Budějovice české. Svoji funkci prezidenta považoval za funkci „prozatímní povahy“ a doufal, že ji bude moci předat prezidentu Benešovi. Své naděje vkládal do semknutí národa pod ideou svatováclavskou. Heslem jeho prezidentství se stalo heslo krále Jana Lucemburského „Ich dien“ – Sloužím. A toto své heslo naplnil beze zbytku.

Co říci závěrem? Někdy v první polovině 70. let minulého století se autor tohoto článku zúčastnil na Vinohradském hřbitově pohřbu známého. Obřad vykonal tehdejší pedagog Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty Gustav Čejka. Když jsme se vraceli od hrobu, zavedl nás profesor Čejka k žulové hrobce se dvěma autentickými jmény uvedenými nalevo a napravo na desce „Marie Háchová, roz. Klausová“. Po roce 1989 tam přibýlo jméno třetí: „JUDr. Emil Hácha, prezident republiky“. Za svého života a po něm byl a je prezident Hácha posuzován z různých úhlů pohledu. V jeho případě však platí, více než kde jinde, slova evangelia „Nesudte, abyste nebyli souzeni“ (Mt.7,1).

Jan Kotous

Podkroví BIGY začalo sloužit studentům

Biskup Vlastimil Kročil požehnal v poslední listopadový den nové prostory Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Č. Budějovicích. Přestřižení pásky se kromě něj ujal také ředitel školy Martin Maršík a náměstek hejtmanky Zdeněk Dvořák.

Vybudovány byly dvě učebny výpočetní techniky, dva kabiny, toalety a sklad chemikálií – to vše v nevyužitých podkrovních prostorách školního internátu. Další investicí jsou nové digitální rozvody pro výpočetní techniku do všech učeben. Díky novému výtahu se areál stal bezbariérový. V rámci celkové hodnoty investice 21 milionů korun se 19 miliony podílí Integrovaný regionální operační program Evropské unie, zbytek financuje škola z vlastních prostředků.

„Podařilo se dokončit další část z několika etap v rámci rekonstrukce této školy. Děkuji všem, kteří se na tom podíleli. Můžeme tak navázat na dosavadní rozvoj a poskytování kvalitního vzdělání, které zde má již letitou tradici. Věřím, že budeme i nadále nalézat prostředky potřebné pro zvýšení kvality a zájemů této vzdělávací instituce. Přeji vám, aby se zde výuce, studentům i vyučujícím dařilo“, řekl biskup Vlastimil Kročil.

Pomyslný kámen ze srdce spadl také řediteli školy Martinu Maršíkovi. Realizace s sebou totiž nesla mnohé překážky. „Jsem hrdý na to, co zde podařilo vybudovat. Jsem si jist, že tyto prostory budou sloužit generacím studentů. Rád bych poděkoval zřizovateli, dodavateli a všem, kteří nám pomohli tento prostor přivést k životu“, uvedl.

Krušné začátky BIGY připomněl jeho první ředitel a současný vícehejtman Zdeněk Dvořák: „Jako na neznámé gymnázium se k nám hlásili studenti, které nepřijala jiná gymnázia a tak to šlo několik let. Situaci pomohla změnit sázka na německý studijní program, na který se poprvé přihlásilo 120 studentů. „Situace se za dva roky obrátila – studenti, které jsme nepřijali, nastoupili na veřejné střední školy...“, zavzpomínal Zdeněk Dvořák.

Red.

Rodiče nechceme nechat osamocené...

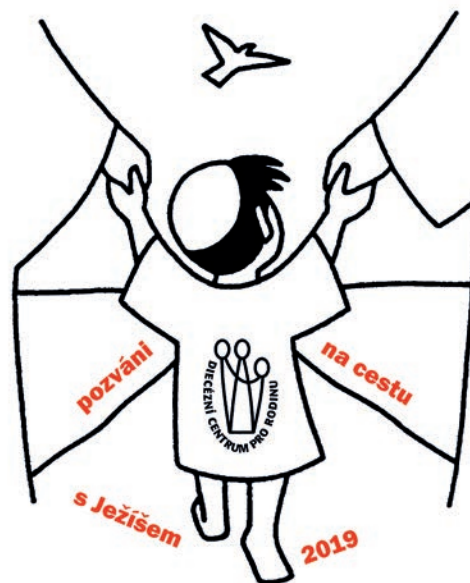
Diecézní centrum pro rodinu se věnuje rodině bez rozdílu bez ohledu na věk, sociální situaci, národnost, vyznání, jak to stojí v jeho stanech. Není pochopitelně na území Českobudějovické diecéze jediným subjektem s takovým zaměřením. A protože je Diecézní centrum součástí pastoračního střediska Biskupství českobudějovického, snaží se dát své síly tam, kde je to v současné společnosti zaměřené na úspěch a výkon potřeba.

Atmosféra tohoto tlaku rodině nesvědčí, o tom všichni ze své zkušenosti víme. Od začátku roku 2018 se nám podařilo rozšířit práci pro rodiny po ztrátě dítěte. Jedná se o rodiče, kterým zemřelo dítě, ale i o další příbuzné z širší rodiny, těm se v Českobudějovické diecézi málokdo systematicky věnuje. Smutné příběhy rodin po ztrátě dítěte jsou velice různorodé, jedná se o ztráty perinatální, kdy rodiče přijdou o dítě ještě před narozením nebo při porodu, popř. v prvních dnech a měsících života. Dále jsou to rodiče, jejichž děti tragicky zahynuly nebo zemřely po nevléčitelné nemoci. A v neposlední řadě se setkáváme s rodiči – seniory, kteří své děti rovněž přežili, ve svém vysokém věku a zdravotními problémy nemají situaci o nic lehčí.

Vždy prosinci se připojujeme k celosvětovému Dni zemřelých dětí a konáme pro rodiče a jejich příbuzné i přátele bohoslužbu v době před Vánoci, kdy se ztráta dítěte ozývá s novou intenzitou. I když se mnohé v péči o člověka ve všech jeho potřebách změnilo v naší společnosti k dobrému, téma smrti, natož pak smrti dítěte zůstává tabu. Církev ve svém poslání je tu pro každého, kdo je v jakékoli nouzi, je místem přijetí člověka. A tak se někteří možná úplně poprvé v tomto smyslu setkají se službou DCR. O tom, že takové konání není marné, že se účastníci bohoslužby, ať věřící nebo nevěřící, setkají s Bohem, svědčí i reakce účastníků, které jsou pro nás organizátory velice cenné. Jen pro příklad: po prosincové bohoslužbě Světlo se šíří světem s následným posezením u kávy a čaje, která se konala již po osmé, jsme dostali tento milý mail: „Vážení, z celého srdce děkuji. Již čtvrtým rokem bude u našeho Štědrovečerního stolu prázdné místo... Díky nádherné akci, i když pro mne stále "deštivé", cítím naději.... S úctou JM“

Nejste na to sami

Někdy jste se mohli setkat v časopise Setkání také s pozvánkami na akci „**Nejste sami**“, která se už rok koná pravidelně poslední středu v měsíci (s výjimkou letních prázdnin) v dolním sále Děkanství u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Bývá to setkání zhruba deseti účastníků, provázené pokojnou hudbou, textem, práci se symboly, tichem, případným sdílením účastníků (kdo chce), vždy ho končíme modlitbou. V říjnu se ale setkání uskutečnilo jinak a ve velkém – pozvali jsme Divadlo Kampa z Prahy s naprosto ojedinělým představením *Budu všude kolem tebe*. Čtyři ne-herečky pod vede-

ním režisérky Ivety Duškové ztvárnily skutečné příběhy o bolesti, ale i naději matek, že ztrátu dítěte lze překonat a znovu nalézt radost ze života. Co člověku pomáhá přežít, když se mu zdá, že vše skončilo? Určitě je taková cesta neopakovatelná, každý si ji musí projít po svém, ale neznamená to, že je zcela bez pomoci. O tom, že se musí jednat o pomoc citlivou a naslouchající, také není pochyb. Takovou pomocí může být víra, k níž je cesta pomalá, zato s průvodcem, který nezklame a který miluje člověka takového, jaký je. Jeho poznání vede různými cestami. Jednou z nich může být i umění, které v tomto případě cestu zprostředkovalo.

O velkém zájmu diváků svědčilo naprosto vyprodané představení, někteří museli bohužel odejít od pokladny Malého divadla v Hradební ulici s prázdnou. A jaký mělo divadlo dopad? Za všechny názor odborníka – paní Lucie Bickové, supervizorky v sociálních službách a konzultantky v oblasti rozvoje osobnosti: „*Před nedávnou dobou jsem měla příležitost navštívit v Českých Budějovicích divadelní představení Divadla Kampa 'Budu všude kolem tebe'. Představení, na které jen tak nezapomenu, které se mi vrylo pod kůži a do mého srdce. Silné, emotivní, těžké, krásné, nadějně... O nejtěžší ztrátě, kterou člověk může zažít. O ženách – matkách – o ztrátě jejich dětí. Čekala jsem, že to bude těžké téma, ale překvapil mě způsob jeho zpracování, které bylo originální, citlivé, místy i humorné, se skvělými ne/herečkami, s velmi zajímavým hudebním doprovodem. Vzhledem k mé práci v pomáhajících profesích si uvědomuji další rozměry představení - mělo sociální a psychologický přesah a bylo silně terapeutické. Přála bych si, aby toto téma oslovilo i širší veřejnost. Vždyť umírání a smrt bylo v naší společnosti dlouho tabuizované, obzvláště citlivé téma úmrtí dítěte a věřím, že je načase toto změnit. Představení 'Budu všude kolem tebe' ukazuje cestu a dává naději...*“

Někteří lidé přijdou na akce pro osiřelé rodiče jen jednou, chtějí zůstat v anonymitě a hned spěchají domů. Kdo by chtěl sdělovat svou bolest svoje prožitky, kterým těžko někdo poro-

Foto: DCR

Z představení *Budu všude kolem tebe*

zumí? Taková je většinová zkušenost rodičů po ztrátě, proto zůstávají raději sami, uzavírají se bohužel do sebe a smutku. Někteří se ale potřebují sdílet, navázat nové vztahy. Proto je cílem svépomocné skupiny umožnit kromě jiného i setkání lidí s podobným příběhem, vytvořit prostředí pro utváření takové sociální sítě, která odpovídá novým potřebám a zvláštnostem života člověka po ztrátě dítěte.

O tom nám napsala jedna z maminek, která se akcí pravidelně účastní: „*Mně minulý rok v létě zemřel syn. Hledala jsem nějakou podpůrnou skupinu, která by pomohla mně a mému manželovi vyrovnat se se ztrátou dítěte. Jsem moc ráda, že vznikla tato skupina vedená paní Alenou Poláčkovou, Magdou Kümmelovou a Šárkou Pfauserovou. Na tomto společném setkávání se mi líbí diskretnost a citlivý přístup k rodičům, úvaha nad Šárky připraveným příběhem a možnost sdílení se s ostatními.*

Říjnové setkání se nekonalo, poněvadž na ten den bylo přichystané divadelní představení ‚Budu všude kolem tebe‘. Toto představení navštívily maminky z Dlouhé cesty, které se také musely vyrovnávat se ztrátou svého dítěte. Zúčastnila jsem se i se svým manželem. Byla jsem moc ráda, že jsme mohli jít spolu. I když to pro mě bylo těžké, vcítovala jsem se do příběhů hereček a připomínala si ztrátu svého syna. Mnoho věcí jsem vnímala stejně. Mému manželovi se představení také líbilo. On to má ale jinak než ženy. Odšel si to a už na to nechce vzpomínat; a s tím souvisí i jeho přístup ke středním setkáním. Říká, že se nerad každý měsíc vrací k nejhorší etapě svého života (smrt syna). Nazval to jako ‚rýpaní se v nezahojené rány‘. (Na střední setkání chodím hlavně kvůli své manželce. Víím, že jí setkání pomáhají a já jí chci být oporou, říká).

Musím upřímně říct, že i když o manželově nelibosti v těchto setkáních víím, jsem za jeho přítomnost vděčná. Jeho přítomnost na tomto místě je pro mě výrazem toho, že smrt našeho syna je naše společná bolest, kterou se snažíme nést spolu. Myslím si také, že je dobré, že můj manžel zastupuje na těchto setkáních mužský náhled na vyrovnávání se se ztrátou dítěte.

Plánujeme do budoucna

Domnívám se, že zůstává nenaplněná oblast péče o muže po ztrátě dítěte, ačkoli otcovství samo se ve společnosti do středu zájmu dostává. Jak je i z ohlasu patrné, „muži to mají prostě jinak“. A pochopitelně poskytovatelem takové péče a organizátorem podobných akcí, nemůže být nikdo jiný než muž.

Stranou po smrti dítěte zůstávají často jejich sourozenci, obvykle s vysvětlením, že jsou ještě malé, rodiče většinou nemají sílu se jim věnovat. V této oblasti máme rovněž ze svého působení určité zkušenosti. Podnikli jsme opakovaně jarní putování se speciálním programem pro sourozence po ztrátě bratříčka nebo sestríčky společně s jejich rodiči. I tam je důležité, aby děti zakusily, že nejsou jediné s tak těžkým osudem, aby se naučily mluvit o svých pocitech.

Bohužel je skutečností, že ztráta dítěte, nedostatečné truchlení a potlačený nevyjádřený smutek narušuje život člověka, podepíše se mnohokrát na jeho fyzickém i psychickém stavu. Může dojít ke ztrátě, ale naopak i k novému nalezení víry. Některá manželství takovou zátěž nevydrží a rodiče se rozcházejí, tím se bolest a zlo šíří dál, zvláště v životě jejich dětí a dětem.

A tak smysl podobných akcí je poskytnout prevenci takových nežádoucích jevů, být s lidmi na jejich těžké cestě životem, kde se mohou setkat s bezpodmínečnou láskou Boha, který je přes všechno vždy nablízku a který stírá slzu z každé tváře.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří nám v loňském roce při akcích jakkoli pomohli, ať to byli přímí pravidelní spoluorganizátoři nebo rodiny po ztrátě dítěte, se kterými se setkáváme na našich akcích častěji, kdo nás podpořili modlitbou, materiálně nebo i finančně. Velký dík patří rovněž Jihočeskému divadlu, které vyšlo svými podmínkami při organizaci představení pražského divadla velice vstřícně, a to v neposlední řadě i bezchybnou spoluprací a osobním nasazením svých zaměstnanců. Všem jsem za jejich pomoc moc vděčná.

PhDr. Alena Poláčková, DCR

"Budeš usilovat
o spravedlnost,"
a jen
(Dt 16,20)

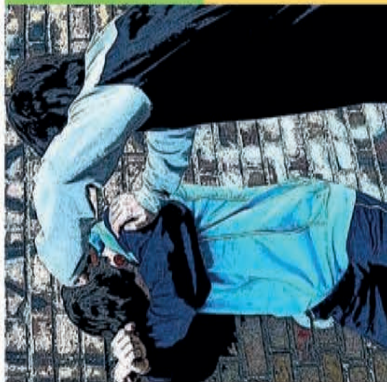

Dávat Nový Život

Tento verš z Písma byl
vybrán pro příležitost **Týdne
modliteb za jednotu
křesťanů 2019**, který na
severní polokouli proběhne
od 18. do 25. ledna.

*Když i my přijmeme toto
slovo, můžeme usilovat
o hledání cest ke smíření,
předeversím mezi křesťany.*

*Když se pak dáme do
služeb všech, účinně
zahojíme nespravedlivé
rány.*

Chiara Lubichová v roce
1998 v evangelickém
kostele svaté Anny
v Augsburgu na jednom
ekumenickém setkání
řekla:

**"[...] Pokud se my
křesťané podíváme do
své historie [...], musíme
se smutkem konstatovat, že
často byla jen řadou
nedorozumění, sporů a
bojů. Je to samozřejmě
kvůli historickým, kulturním,
politickým, geografickým
a společenským
podmínkám...; ale také
kvůli tomu, že mezi
křesťany chybí onen typický
sjednocující prvek, totiž
láska.**

**KAŽDODENNÍ
ZKUŠENOST NÁS ČASTO
STAVÍ PŘED SITUACE,
I ZÁVAŽNÉ, V NICHŽ
NESPRAVEDLNOST
ŠKODÍ PŘEDEVSÍM TĚM
NEJSLABŠÍM, TĚM,
KTERÍ PŘEŽÍVAJÍ NA
OKRAJI NAŠÍ
SPOLEČNOSTI.**

**BOŽÍ SPRAVEDLNOSTÍ
JE DÁVAT NOVÝ ŽIVOT.**

Naše zkuse nosti:

To už několik let
prožívají křesťané
z různých církví, kteří
se společně věnují
vězňům v italském
Palermu.

Iniciativa vzešla od
Salvatora, člena jednoho
evangelického sdružení:

**"Uvědomil jsem si
duchovní a lidské
potřeby těchto našich
bratří. Mnozí z nich
nemají příbuzné, kteří by
jim byli schopni pomoci.
S důvěrou v Boha jsem
o tom mluvil s mnoha
bratry z mé i dalších
církví."**

Christine z anglikánské
cirkve dodává: **"To, že
můžeme těmto
potřebným bratrům
pomáhat, nám přináší
spokojenost, protože je
to konkrétním výrazem
prozřetelnosti Boha,
který chce skrze nás
svoji Lásku přinést
všem."**

A Nunzia, katolička, říká:
**"Připadalo nám to jako
příležitost, jak jednat
pomoci bratrům v nouzi,
a jednak hlásat Ježíše i
skrze drobné materiální
věci."**

Chi. Lubichová, Ten hlas
"v nitru", v Città Nuova 50
(2006/10).
Zpracovalo Centrum
Mladých pro jednotu

h n u t i
fokoláře

Žijeme spravedlnost, když milujeme a odpouštíme

„Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost.“
(Dt 16,20)

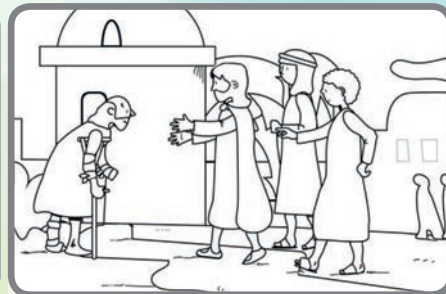
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Ježíš učil své následovníky, že Boží spravedlnost je jeho nesmírná láska ke každému člověku na zemi.

Ale i v Ježíšově době lidé čelili velké nespravedlnosti, například chudobě nebo nesvobodě.

Ježíš nás žádá, abychom milovali všechny. Tak vybudujeme svět spravedlnosti a míru.

Iyo Salomon z Gabonu v Africe: Jednou jsem byl nemocný. Tatínek mě vzal do nemocnice, kde pracuje jeho kamarád, doktor. Když jsme tam přišli, viděli jsme hodně lidí, kteří potřebovali pomoci, ale tátův přítel se postaral nejdříve o nás.

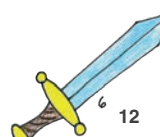
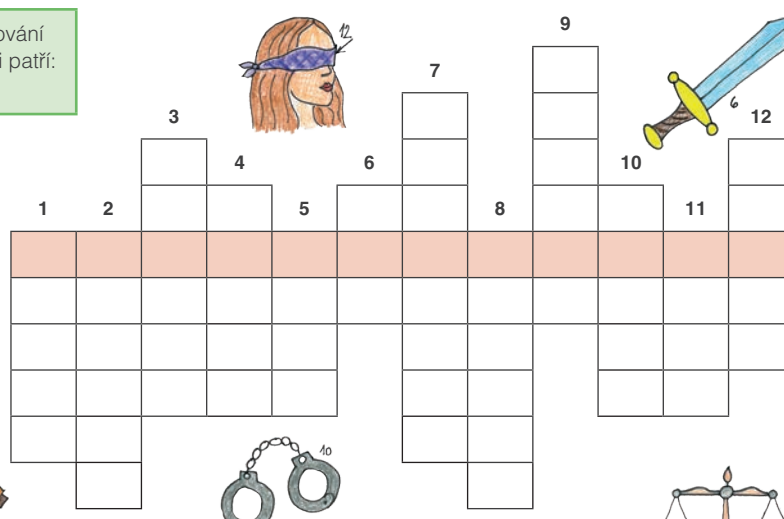
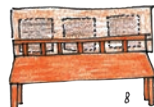

Když jsme vyšli z ambulance, potkali jsme plačící muslimku. Její malý chlapec byl nemocný, ale nikdo jí nechtěl pomoci, kvůli konfliktu mezi muslimy a křesťany. Můj táta kolem ní také prošel, aniž by něco udělal. Trval jsem na tom, že jí musíme pomoci, ale táta odpověděl, že je tam jen kvůli mně.

Tak jsem mu řekl: „Tati, až se dostaneš do nebe, Ježíš ti řekne: *To jsi udělal mně!*“ Táta souhlasil, že té ženě pomůžeme. Šli jsme za jeho kamarádem spolu s tou ženou a dítětem. Potom, co se o ně doktor postaral, jsme se všichni rozloučili a já jsem měl velkou radost.

Pán Ježíš nás svým životem a učením vybízí k posilování hlavních ctností. Mezi hlavní neboli kardinální ctnosti patří: moudrost, mírnost, statečnost a... (viz *tajenka*).

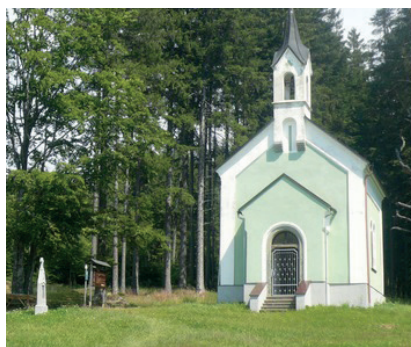
Vyluštěte a pošlete tajenku na ketechetky@dicb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu.

Výherci z prosincového vydání: **Anežka Šimová, Kvído Břicháček a Robert Godány.**
Gratulujeme!

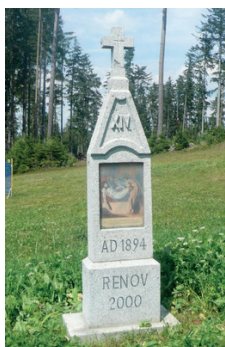
Šumavské kostelíky XI.

Frymburk

Cesta přívozem po hladině jezera z Frýdavy do Frymburku nám připadala jako plavba po Galilejském jezeře. Ještě, že byla tak klidná, nebe téměř bez mráčku a nic nenasvědčovalo blížící se bouři. Po naprosto hladkém přistání jen krátce navštívujeme kostel **sv. Bartoloměje**, jehož historie a popis byl již prezentován dříve, v V. díle Šumavských kostelíků. Již dopředu jsme byli připraveni, že nelze opomenout další pamětihodnost této lokality. Je-li to možné, vybalte svůj růženec a vydejte se s námi k nebeským výšinám. Nedaleko města se tyčí kopec **Marta** s výškovou kótou 865 m.

Kaple sv. Anny

Poslední zastavení

*Kaple Panny Marie Bolestné (Vysoká Muka)

Tato stará kaple, která původně stála na kopci Marta, byla rozebrána a zdejší sochy byly po opravě převezeny do vesnické kaple v Kovářově. Stavební plán nové kaple na Marterbergu (Hohen Marter) zhotovil frymburský mistr Ondřej Wagner a 8. července r. 1897 byla započata její stavba. Na podzim r. 1898 byla kaple dokončena a slavnostně vysvěcena. V letech 1947–1950 se zde každoročně konalo jedno procesí. Kaple byla v běhu dalšího historicky nepříznivého času stále více poškozována a později prakticky demolována... Až v roce 1992 byla kaple nejen zachráněna, ale i restaurována. Dnes je uváděna jako **Kaple sv. Anny**. Ke kapli na vrchol kopce míří nejen technické zařízení nově vybudovaného sportovního areálu, ale především vůbec neavizovaná ani od parkoviště před luxusním hotelem Leyla neznačená **Křížová cesta**. Teprve od pracovníka na nedalekém místním hřbitově se nám dostalo podrobnějšího itineráře.

*Křížová cesta byla původně vybudována v roce 1894, v době proticírkevního tažení v dobách rozvinutého socialismu téměř zapomenuta a také náležitě poškozena. V době polistopadové byla znovu obnovena a vysvěcena v srpnu r. 2000. Původní jsou zastavení II–XIII. Zcela nové je zastavení I a XIV, kříže a malované obrazy. „Kdo chce za mnou přijít, zapři se, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ (Mt 16,24). Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme ti – neboť skrze svůj kříž jsi vykoupil svět.

Horní Planá

Tomuto městečku s původním názvem Planá pod Vítkovou Horou a děkanskému kostelu sv. Markéty bylo rovněž věnováno místo v díle V. I zde jsme ale objevili další významnou

památku, kterou jsme si před nastávající poutí (sv. Markéty) nemohli nechat ujít. Slunce dosud neztratilo na síle, ale po malém kofeinovém a zmrzlinovém občerstvení vydejme do ticha parkového lesa na kopci Dobrá Voda (výšková kóta 862 m), který se hodně zprudka zvedá hned za děkanským kostelem. Kromě našeho cíle zde najdete i oboru s lesní zvěří, památník básníka a spisovatele **Adalberta Stiftera**, skupinu 9 památných lip malolistých, chráněný památkový strom **Lípa Dobrá Voda**, ve své výjimečnosti má obvod 430 cm a výšku 27 metrů.

*Kostel Panny Marie Bolestné

Ono je to s těmi názvy někdy dosti složité, tento kostel je někdy uváděn jako kaple a není k němu volně dostupná dokumentace. Pozdně barokní kostelík z let 1777–79 má původní označení **Panny Marie Sedmi-bolestné**. Jen nedaleko od něj se nachází studánka s léčivou vodou v zastřešené a zamčené dřevěné kapličce, ke které se váže legenda o uzdravování. Pro běžné příchozí (jezdí se s kanystry i autem) je k dispozici studna, kde lze vodu volně načerpat. *V blízkosti probíhá naučná stezka Adalberta Stiftera, a pokud nejste ještě dostatečně unaveni, lze pokračovat s výstupem až na Houbový vrch s výškovou kótou 914 m... Vzhledem k časové náročnosti se nám již nepodařilo stihnout večerní bohoslužbu ve Světlíku.

Přední a Zadní Zvonková

Po náležitém zmapování neznámého terénu směrem k jezeru přístavišti, vydatnější večeri, večerní procházce vnitřním městem, posilujícímu spánku a dřívější snídani (vše v penzionu OLIVER k naprosté spokojenosti) znovu najíždíme na prám, kterým se dostaneme na pravý břeh, donedávna zcela zapovězený.

*Přední Zvonková

Původní obec mívala tři části – Zvonkovou (Glöckelberg), Josefův Důl (Josefsthal) a Huťský Dvůr (Hüttenhof). Podle archivního seznamu obcí z roku 1913 zde žilo ve 212 domech celkem 1610 obyvatel. Příhraniční poloha se v době

Kostel Panny Marie Bolestné

Studánka s léčivou vodou

Pamětní deska H. Planá

změněných politických okolností stala zdejšímu obyvatelstvu osudnou. Přední Zvonková sice administrativně přežila, ale jejími obyvateli se stali pouze příslušníci Pohraniční stráže.

***Zadní Zvonková**

Tato část byla po odsunu německého obyvatelstva srovnána se zemí, území se stalo zakázaným hraničním pásmem. Stát zůstaly pouze tři budovy – kostel, fara a domek, později adaptovaný na penzion.

Zadní Zvonková

****Kostel sv. Jana Nepomuckého** pochází z let 1788–94. Po požáru v roce 1876 byl novogoticky upraven. V padesátých letech minulého století odsouzen k zániku. V době před koncem komunistického režimu z něj zbývalo pouze torzo bez střechy s poboženou věží i obvodovými zdmi. Chrátovou lodí a vytlučenými okny prorůstaly stromy... Díky péči německých původních obyvatel či jejich potomků a dalších příznivců se celý komplex dočkal nákladné opravy. Nově obnoven a upraven byl také přilehlý hřbitov. Byla opravena i blížká fara, do níž bylo umístěno muzeum věnované pražskému německému písničkáři spisovateli a básníkovi Johannesi Urzidiiovi, který tam rád jezdil. Tato expozice již byla uzavřena. Přesto značné množství dobových fotografií na nástěnných tabulích u vchodu do kostela dává přehled o životě dnes již zaniklé obce. Součástí jsou i fotografie dřívějších obyvatel, dnes již většinou zemřelých.

****Engelmar Unzeitig (1911–1945)**

patřil mezi nejvýraznější osobnosti. Přišel sem jako farář v roce 1940 a otevřeně se stavěl proti nacismu. Kvůli svým výrokům byl zatčen gestapem, později se dostal do koncentračního tábora Dachau, kde přežil čtyři roky. V roce 1944 se v táboře rozšířil tyfus a pater se sám přihlásil, zda může nemocným pomáhat. Po nějaké době se nakazil a krátce před osvobozením v roce 1945 zemřel. Jeho popel se podařilo propašovat do Würzburgu... Někteřími spoluvězni byl nazýván jako **Anděl z Dachau**. V roce 1991 byl zahájen jeho kanonizační proces, druhá fáze započata ve Vatikánu v roce 1999. V prosinci 2009 papež Benedikt XVI. potvrdil jeho hrdinské ctnosti, které papež František uznal a 25. září 2016 byl blahověstěn.

****Jako další významná osoba je vzpomínán rolník a politik Johann Kaim (1798–1875),** který se zde narodil i zemřel, během revolučního roku 1848 byl poslancem Říšského sněmu. (Pokračování)

Pamětní deska – Zvonková

MATICE KŘEMEŠNICKÁ slaví pět let. Chce zlepšit osvětlení kostela a pozvat Ebony

Lepší osvětlení poutního chrámu Nejsvětější Trojice, vydání dalšího turistického průvodce a další ročník Křemešnického léta s koncertem Bratří Ebenů. To jsou některé plány Matice Křemešnické (MK) na letošní rok. Zazněly na výročním listopadovém setkání organizace při bilancování pěti let její existence.

Ohlédnutí za loňským rokem zahrnovalo křemešnickou pouť s více než dvěma tisíci poutníky, cyklus přednášek a bohoslužeb zvaný Křemešnické léto (nejvíce lidí přilákal karmelitán P. Vojtěch Kodet – 250) a vydání aktualizovaného *Průvodce Křemešníkem*, který přináší detailní popis poutního místa včetně snímků a výkladu jednotlivých fresek kostela.

„Díky příspěvkům ze vstupného jsme letos mohli v kostele také opravit ozvučení, pořídit mikrofon a provést rekonstrukci elektroinstalace. Obojí vyšlo na 120 tisíc. Dalším počinem bylo zrestaurování slunečních hodin u fary za 24 tisíc korun,“ uvedl ředitel MK Vít Škoda.

Člen správní rady matice Petr Holcup, který je zároveň předsedou Nadačního fondu Poutní cesty, připravuje na letošní rok vydání nového knižního průvodce. Ten má popisovat putování z Brna na Křemešník přes Tasov, Třebíč a Novou Říši a pak přes Křemešník, Klokoty, Milevsko a Makovou Horu až na Svatou Horu. Inspirací se mu stala cesta známého kněze a spisovatele Jakuba Demla, který před více jak sto lety putoval pěšky v mrazu a sněhu před Vánoci na Svatou Horu a napsal o tom knihu *Pouť na Svatou Horu*.

Co se týká Křemešnického léta 2019, Matice hodlá pozvat mj. nejmladšího českého biskupa Tomáše Holuba nebo kněze Václava Vacka. A jak už bylo zmíněno, o závěrečném koncertu Křemešnického léta, který se tradičně jako jediný koná v Pelhřimově, jedná s bratry Ebony.

Z řad účastníků také v diskusi zazněl podnět, aby se MK pokusila víc propagovat svoji činnost v okolí a získat tak víc členů – nyní jich má 67. Hostem setkání byl i pelhřimovský vikář P. Josef Sláčík, který Matici poděkoval za její úsilí o celkovou obnovu poutního místa.

Personalia

A. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Petr Hovorka oslavil
6. 1. 2019 své čtyřicáté narozeniny.

**P. Mgr. Petr Petr z Alk. Petřival-
ský, OFMCap.**

oslavil 16. 12. 2018 své čtyřicáté páté narozeniny.

P. Mgr. Ludvík František Hemala, CFSsS

oslavil 9. 1. 2019 své padesáté páté narozeniny.

P. Jan Justin Berka, OCist.

oslavil 9. 12. 2018 své šedesáté narozeniny.

R. D. Josef Charypar

oslavil 19. 12. 2018 své sedmdesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Vít Dlapka, SDB oslavil 18. 12. 2018 své dvacáté
páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Tříkrálová sbírka 2019: Děkujeme za Vaši štědrost!

Tříkrálová sbírka probíhá v českobudějovické diecézi v letošním roce po osmnácté. Výtěžek ze sbírky je určen na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a jinak sociálně potřebným lidem, a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá. Ve čtvrté 3. ledna koledníkům po průvodu kolem náměstí Přemysla Otakara II. slavnostně požel biskup Vlastimil Kročil v katedrále sv. Mikuláše.

Děkujeme všem dárcům za jejich vstřícnost a štědrost a dobrovolníkům za jejich drahocenný čas i nachozené kilometry. Děkujeme, že pomáháte společně s námi!

Diecézní charita České Budějovice

Inzerce

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ Teologické fakulty JU

18. ledna 2019

od 10 do 15 hodin v budově TF JU

Dozvíte se o studiích
oborech, které u nás
můžete studovat

Zjistíte podrobnosti
o přijímacím řízení

Inzerce

Římskokatolická farnost Jistebnice Vás zve na

DLOUHÝ, ŠIROKÝ A KRÁTKOZRÁKÝ

SMOLJAK / SVĚRÁK / CIMRMAN

Pohádka, která u dětí propadla

**v sobotu 23. února 2019 od 19 hodin
KD Jistebnice**

**VESELSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK
CIMRFAJ**

Obsazení: král - Vojtěch Nestával, princezna - Radek Hruška,
Bystrozraký - Radovan Vojtek, Jasoň a Drsoň - Petr Vach,
Vševěd a hlas obra Koloděje - Petr Kajnar, seminář - Jiří Bradáč,
nápověda - Šimon Hruška,
pocestný - speciální host, P. Stanislav Brožka

Vstupné 120,- Kč • Předprodej vstupenek - neděle v kostele nebo na tel. 731402906

Výtěžek ze vstupného bude použit na další etapu opravy kostela

Pomocníci v pastorační SDÍLELI ZKUŠENOSTI

Ke společnému slavení eucharistie, diskusi a výměně zkušeností s vedením českobudějovické diecéze se těsně před adventem sešli asistenti v pastorační napříč diecézí. Společné setkání hostilo farnost u kostela sv. Vojtěcha.

Program zahájilo společné slavení eucharistie, „*abychom mohli na začátku prožít setkání s Kristem v Božím slově, ve večeradle a na Kalvárii*“, uvedl světitel biskup Pavel Posád, který liturgii předsedal. Podle něho je cílem takových setkání především si vzájemně sdělit zkušenosti „*radosti a bolesti v jednotlivých službách a farnostech. V neposlední řadě jde také o to, abychom všem přítomným vyjádřili poděkování za jejich nelehkou, ale jistě užitečnou, radostnou a s láskou vykonávanou službu, kterou konají v naší diecézi pro růst Božího království*“, dodal otec biskup.

V programu má již své pevné místo vzdělávací část, kdy je v každé skupině předneseno téma týkající se jejich služby. Lektory tentokrát vedl biskup Pavel Posád, akolyty P. Josef Mendel SDB. S kostelníky se setkal generální vikář David Henzl a skupinu varhaníků moderoval regenschori při katedrále sv. Mikuláše Karel Ochozka spolu se Štěpánem Malíkem. „*Tato setkání považuji za velmi důležitá z hlediska utváření přirozených vztahů a z hlediska formačního, a také jako osobní poděkování za službu, bez které se nelze obejít!*“, zdůraznil na adresu všech, kteří těmito způsoby pomáhají ve farnostech, David Henzl.

Sobotní setkání pomocníků v pastorační ukončilo neformální společné setkání, v rámci kterého měli účastníci možnost vzájemného poznání, diskuse a povzbuzení do další služby.

Red.

Inzerce

Předání šeku pro Centrum Bazalka; zleva ředitelka centra Vanda Polívková a ředitel CZŠ Jan Schreib

Církevní základní škola pomáhá postiženým dětem

Finanční dar ve výši 20 tisíc korun, který Církevní základní škola (CZŠ) získala z výtěžku adventního jarmarku, předali zaměstnanci školy Centru Bazalka, při společném setkání 7. prosince.

Skupinka zaměstnanců CZŠ v čele s Janem Schreibem navštívila Centrum Bazalka vedené ředitelkou Vandou Polívkovou. Cílem tohoto setkání bylo předání finančního daru Bazalce. Škola jej získala z výtěžku adventního jarmarku, který se uskutečnil v prostorách církevní základní školy v pondělí 3. prosince 2018. „*Chtěli jsme zahájit adventní čas trochu jiným způsobem a přivést děti na myšlenku, že mohou pomáhat vrstevníkům, kteří to nemají v životě jednoduché*“, uvedl J. Schreib pověřený řízením CZŠ.

Žáci 1.–3. tříd, pod vedením vyučujících, pozvali své blízké na program složený z písniček, tance i mluveného slova. Doprovázelo jej svěcení adventních věnců, které rozzářily prostory školy až do začátku vánočních prázdnin. Setkání pokračovalo již zmíněným adventním jarmarkem, kde bylo možno zakoupit výrobky dětí rodičů.

Centrum Bazalka, o.p.s. zajišťuje komplexní péči pro děti s těžkým kombinovaným postižením a pro děti s autismem a mentálním postižením z Jihočeského kraje.

Red.

Biototalita

Když minou vánoční svátky, dojí se poslední cukroví i silvestrovský chlebíček, přicházejí lednová předsevzetí. Třeba že nebudeme tolik pracovat a budeme se více věnovat rodině, že přestaneme kouřit, nebo že budeme jíst zdravě. Proti tomu jistě nemůže nikdo nic namítnout. Ale co když se touha po zdravém jídle stane posedlostí?

Dnes osmadvacetiletá Běla si přesně pamatuje na den, kdy to všechno začalo. „Matka koupila filtrační konvici. Všichni byli doma nadšení, protože přefiltrovaná voda chutnala lépe. I když mi tehdy bylo ještě celkem jedno, co dostávám do těla, vodu jsem si postupně filtrovala i do školy, na trénink, na vaření čaje. Když mi venku došla, klidně jsem až do návratu domů nic nepila. Pak mě napadlo, že bych měla i zdravě jíst. Začala jsem proto zkoumat informace na potravinách – ‚éčka‘, a děsila se, co všechno v obchodech prodávají. Asi za rok jsem nedala do pusy už ani obyčejný rohlík. Samozřejmě jsem zhubla a rodiče šleli. Jejich pohledy mě pronásledovaly vždy, když jsem kontrolovala obsah lednice. Osvobodil mě až nástup na vysokou školu a stěhování na kolej. Praha se pro mě stala rájem plným prodejen se zdravou výživou. Za pár měsíců jsem znala všechny.“

Bělinu chování přesně odpovídá poruše zvané ortorexie, ‚závislost‘ na zdravé stravě. Tu v roce 1997 popsal americký lékař Steven Bratman, který nemoc vysvětluje jako patologickou posedlost zdravou stravou. Ortorektik je schopen požit pouze nezávadné jídlo, sestávající z potravin, které vyhovují jeho představám o zdravé výživě. Jejich obstarávání a následná příprava jsou natolik časově náročné, že spolu s myšlenkami na jídlo zahltí všechn čas. Z jídelníčku vyřazuje potraviny chemicky konzervované, ošetřované pesticidy, přibarvené, geneticky modifikované, tuky a cukry. Na povole-

ném seznamu zůstávají v podstatě jen bio potraviny. Na první pohled asi nic špatného. Pokud se takové chování stane jedinou životní náplní, posedlostí, je problém na světě.

Ortorektik žije v neustálém strachu, že zamoří své tělo toxickými látkami a otráví se. Uklidnění pociťuje pouze ve chvíli, kdy se stravuje způsobem, který považuje za správný. Jídlo mu pak slouží navíc jako prostředek k uspokojení citové potřeby. Prostřednictvím něj hledá vlastní hodnotu, duchovní naplnění či smysl života. Je na sebe hrdý, jestliže se stravuje správně, ale nenávidí se, jestliže se od diety odkloní. Velmi často se díky tomu ocitá v sociální izolaci. „Nemohla jsem se dívat, když někdo jedl, pokaždé jsem se neudržela a obsah jeho talíře musela zkritizovat,“ dodává Běla. „Nejdřív to spolužáci tolerovali, ale jelikož jsem vždycky veškerou debatu převedla na stravování, přestali se se mnou bavit úplně. Čas jsem pak dělila mezi školu a zpracovávání manuálu, jak se najíst a kde sehnat správné suroviny,“ dodává Běla. Jedná se o stav podobný návyku na drogu – závislý uteče skutečným problémům do světa, kde je podle něj všechno fajn.

Velmi podobnou situaci prožila i Jolana. Když otěhotněla, cítila se pod velkým tlakem, aby vše, co dělá, bylo správné pro dítě. Začala pečlivě vybírat zdravé potraviny. Časem se přidal fenomén bio. Ještě pečlivěji začala po určitém čase dokrmovat svou malou dcerku, a stejně jako u Běly, jakáko-

liv odchylka od přijatelné potravy byla záminkou ke strašným výčitkám svědomí a stresu. Po čase Jolana začala vadit i kvalita městského vzduchu a prakticky natrvalo se s dítětem přestěhovala na chalupu.

„Manžel přijížděl jednou týdně a vozil nám jídlo nakoupené podle mého seznamu. Když něco nesehnal, nebo zapomněl, dostávala jsem hysterický záchvat. Navíc se dceři objevil ekzém, což mě ještě více utvrdilo v tom, že se do města už nevrátíme a bio je jediná cesta, jak dítě vyléčit. Já sama jsem jedla pouze syrovou bio zeleninu a bio luštěniny. Při jakékoliv stravovací chybě jsem dostávala záchvaty vzteku i paniky. Nemohla jsem ani spát a děsila mě představa, jak jsem svému dítěti ublížila.“ Jolana nakonec skončila v péči psychologa, podobně jako Běla, která rovněž nebyla schopna svůj návyk zvládnout. „Velmi mi pomohl manžel, jinak velmi trpělivý a tolerantní člověk, který mi jak se říká, položil nůž na krk, že se musím začít léčit. Vůbec jsem nejdřív nechápala, co je na mém chování divného. Obviňovala jsem ho, že nás chce „zabít“ špatným jídlem. Po dvou letech od téhle krizové chvíle jíme sice stále zdravě, ale v normě. Své starosti už nepřenáším na okolí a snažím se zabývat i jinými věcmi. Navíc jsem se zbavila záchvatů paniky,“ vysvětluje.

Posedlost jídlem je často útekem jedince před řešením jeho skutečných problémů, a proto je i pro ortorektika zásadní pochopit příčiny poruchy, upřít pozornost správným směrem. K tomu může většinou pomoci pouze terapeut, protože sám si to není schopen přiznat. Stejně tak jako ve všem ostatním, i v otázce tzv. zdravého životního stylu je třeba postupovat podle hesla: Všeho s mírou.

Martina Hrušková

Zveme vás...

- 6. 1. 9:00 Č. Budějovice, katedrála sv. Mikuláše – **Slavnost Zjevení Páně**; celebuje biskup Vlastimil Kročil
- 6. 1. 8:15 Střížov – **Slavnost Zjevení Páně**
- 6. 1. 9:45 Řím – **Slavnost Zjevení Páně**
- 13. 1. 8:15 Střížov – **Svátek Křtu Páně**
- 13. 1. 9:45 Řím – **Svátek Křtu Páně**

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 6. 1. 9:00 Č. B., katedrála sv. Mikuláše: Slavnost Zjevení Páně

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 15. – 29. 1. Panama, Světové setkání mládeže
- 30. - 31. 1. Praha, plenární zasedání ČBK

Změna vyhrazena.

Rodiny načerpaly při adventní duchovní obnově

Termín adventní duchovní obnovy pro rodiny po léta obvyklý, místo naprosto nové, nevyzkoušené a neprobádané – Panský dům v Rožmitálu pod Třemšínem.

Genius loci, rodiště katoličky královny Johanky z Rožmitála, druhé manželky krále Jiříka z Poděbrad, přinesl mnohé podněty a vlastně i celé téma, které leží na srdci Diecéznímu centru pro rodinu, zajišťujícímu organizaci víkendu.

Položili jsme si s rodinami otázky, které si možná kladl mnohý moudrý vládce: Máme naději pro současnou společnost? A co pro to můžeme ve vlastní rodině udělat? Jakou lepší informaci o víkendu a jeho programu můžeme přinést, než zprávu účastníků – v tomto případě „nováčků“, kteří, jak to vypadá, byli právě tak spokojeni jako další při závěrečném nedělním kolečku, kdy jsme celý víkend a jeho přínos hodnotili.

Bohu díky celý víkend proběhl hladce včetně osvědčených prvků – čtení Písma, adorace, slavení svátosti smíření, kterou posloužil tamější duchovní správce P. Misař. A na závěr pobytu vrchol – společná nedělní mše svatá společně s farností.

Tolik aspoň „telegraficky“, nyní už větami rozvitými: „Na doporučení našich přátel jsme přijali pozvání na adventní duchovní obnovu pro rodiny nabízenou Budějovickým centrem pro rodinu. Konala se v Rožmitálu pod Třemšínem. Tento způsob začátku adventu jsme nikdy před tím neabsolvovali, tak jsme ani nevěděli, co nás čeká.

„Byli jsme mile překvapeni. Již samo ubytování bylo přímo královské. Děti čekal královský příběh o Jiříkovi z Poděbrad a královně Johance z Rožmitálu, jejichž příběh nás provázal celým víkendem. Potěšilo je, že se zde setkali s dětmi z ostatních 6 rodin. Bylo o ně velmi dobře postaráno, a to nejen po stránce programové.

Duchovní impulsy nám dodával Daniel Heller, farář Českobratrské církve. Ten nám na úvod zadal úkol sestavit náš žebříček hodnot a na to navazovalo téma následujícího dne. Zamýšleli jsme se, jak můžeme my sami proměňovat svět kolem sebe a přispět k tomu, aby byl lepší. Diskutovali jsme např. o tom, co pro nás znamená být světlem světa a solí země. Zaujala nás myšlenka, že sůl se vlastně musí rozpustit, aby mohla posloužit. Odpoledne jsme všichni společně i s dětmi vyrazili do města po stopách Johanky a Jiříka, objevovat krásy Rožmitálu. Po návratu si každá rodina vyrobila svůj adventní věnec a pečeť pro naši rodinnou smlouvu, která měla obsahovat naše hodnoty a předsevzetí. S touto smlouvou a novými impulsy se navracíme domů a věříme, že naše světýlka víry, naděje a lásky budou svítit co nejjasněji.“

JM (redakčně upraveno)

Bangladéš - v diecézi Mymensing postavila PMD školu

Misie je jádrem křesťanské víry

...nadepsal papež František poselství k Světovému dni misií, tradičně zveřejňovanému o Letnicích. Co je základem a středem misie a jaké jsou její životní postoje?

„*Slávou Boha je živý člověk*“, cituje papež sv. Ireneje. Církevní misie proto nespočívá v šíření jakési náboženské ideologie anebo předkládání sublimované etiky. Vznešené ideály a pozoruhodné etické projevy nabízejí mnohá světová hnutí, avšak **prostřednictvím církevního hlásání ve světě nadále jedná Ježíš a přináší mu dobrou zvěst**, zdůrazňuje Petrův nástupce. **Hlásáním evangelia se Ježíš opětovně stává naším současníkem** – evangelium je totiž Osoba, která trvale zve lidi pokorné a činné víry, aby se účastnili na jejím velkonočním tajemství smrti a zmrtvýchvstání.

Jak papež poznamenává, ve světě díky Bohu nechybějí důkazy o zmíněné proměňující síle evangelia. Poselství připomíná dva z nich – odvážné gesto studenta ze soudánského kmene Dinka, který s nasazením vlastního života zachránil studenta znepřáteleného nuerského etnika před zabitím. A dále slova misionáře z Kitgumu na severu Ugandy, který v oblasti jednoho z mnoha zapomenutých konfliktů opakoval spolu se svými věřícími: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?*“ Ona slova při mši svaté dodala tamním lidem velkou útěchu i odvahu, komentuje papež. **Evangelium napomáhá k překonání uzavřenosti, konfliktů, rasismu a tribalismu a naopak podporuje smíření, bratrství a sdílení**. Z toho plyne, že misionářská činnost církve se sytí spiritualitou trvalého exodu. Jde o to „**vykročit z vlastního pohodlí a mít odvahu vydat se do všech periferií, které potřebují světlo evangelia**“ (Evangelii gaudium, 20). Misie sděluje církvi, že nemá účel sama v sobě, nýbrž **je pokorným nástrojem a prostřednicí Království**.

Mládež je nadějí misie, píše Svatý otec, a biskupská synoda věnovaná mladým lidem je dobrou příležitostí, jak je zapojit do obecné misionářské zodpovědnosti, která potřebuje jejich tvořivost a fantazii. **Poselství ke Světovému dni misií, který každoročně slavíme předposlední říjnovou nedělí, uzavírá papež modlitbou k Panně Marii, Matce evangelizace**. „*Kéž se za nás přimlouvá, abychom ve svaté odhodlanosti hledali nové cesty, kterými by ke všem lidem dospěl dar spásy*“.

Apoštolským listem Maximum illud, vydaným 30. listopadu 1919, chtěl dát tehdejší papež Benedikt XV. po světovém konfliktu nový impuls misijnímu úkolu hlásat evangelium. Zdůrazňuje zde, že **jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šířené svatostí vlastního života a dobrými skutky**. Papež František klade opět důraz na tento úkol, který byl církvi svěřen, a proto si přeje, aby se v celém světě slavil **říjen 2019 jako Mimořádný misijní měsíc**, kterému by měla předcházet celoroční příprava. Papež František zvolil za jeho motto slova: „*Pokřtění a vyslaní: Kristova církev na misii ve světě*“.

Promysleme si proto ve svých farnostech a společenstvích, jak vyjít sami ze sebe, třeba do svého nejbližšího okolí, jak druhým zprostředkovat to, co sami známe, co jsme zadarmo dostali od Pána. Papežská misijní díla pro vás připravila inspirativní náměty ve formě **příručky „Pokřtění a poslání“**, které vám pomohou toto poslání naplňovat.

Hana Koukalová

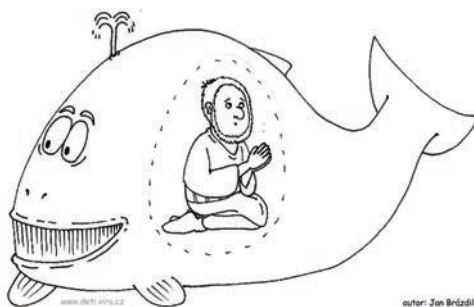
Setkání s Písmem svatým

Kniha proroka Jonáše je snad nejznámější z Malých proroků. Je to především tím, je to jediná starozákonní prorocká kniha, která není sbírkou výroků, nýbrž malebným pohádkovým příběhem: o tom, jak velryba polkla proroka a měla ho v břiše tři dny, než jej vyplivla.

Kniha však zdaleka není pohádkou. Svým příběhem odkrývá velmi vážné téma náboženské pýchy a pocitu výlučnosti, představu, že „já jsem ten nejlepší a jen mne Bůh miluje“, zatímco „ty pohany okolo mě by měl pořádně potrestat“. Kniha celá je plná silných kontrastů a extrémů. Loď s Jonášem stihne veliká a silná bouře, takže se loď skoro rozpadá; Jonáše spolkně veliká ryba, která jej zanele až ke dnu nehlubšího moře; Ninive, hlavní město Asýrie a jeden z největších nepřátel Izraele v dějinách,

je vykresleno jako nesmírně veliké (muselo se jím procházet tři dny); třídní púst Ninivanů je naprostý – vůbec nejedí a nepijí – a týká se všech obyvatel včetně zvířat; Jonáš sám je popsán jako silně cholerická postava, která neváhá několikrát prohlásit, že by raději zemřel, než aby se na něco díval. Postava Jonáše kontrastuje s ostatními postavami příběhu: Boží prorok Jonáš Boha neposlouchá, a místo aby šel, kam jej Bůh posílá, utíká na opačnou stranu. Jak může někdo takový říci, že „*bojím se Hospodina, Boha nebes, který učinil moře i pevninu*“ (Jon 1,9)? Ohroží celou loď i s posádkou, ale je mu to jedno a nakonec se nechá hodit do vody. Podobně je tomu v Ninive: krátce oznamuje, co mu bylo uloženo, a pak se jde dívat, jak bude vypadat zkáza města. Ani jej nenapadne, aby se za Ninivany přimlouval, což se od proroka očekávalo. Na druhou stranu námořníci, lidé, kteří snad nikdy nevyunikali slušnou mluvou ani mravy, se okamžitě modlí ke svým bohům, a když pochopí, jaký Bůh je kvůli Jonášovi stíhá bouří, modlí se k němu a obětují mu. Podobně Ninivané, sotva se dozví Boží soud, se jako jeden muž obrátí, kají se a litují svých činů. Kniha obrací stereotypní pohled na Izraelity a pohany: Zatímco izraelský prorok, vzor veškerého jednání, se chová odsouzením, bezbožným, lhostejným a nehodným způsobem, pohané jsou vzorem zbožnosti a kajícínosti.

Celá kniha směřuje k závěrečnému rozhovoru mezi Jonášem a Bohem a připravuje mu půdu. Bůh rozehrává podobenství: nechává vyrůst velikou rostlinu, aby poskytl Jonášovi, čekajícímu s napětím na zkázu Ninive, útočiště před žhnoucím sluncem. Hned druhý den je však rostlina napadena červem a zajde. Tato skutečnost Jonáše natolik rozčílí, že chce zemřít. Když se Bůh Jonáše ptá na důvod jeho hněvu, Jonáš mu jej vysvětluje: ztratil stín nad hlavou a musí teď sedět na slunci: dvakrát zmiňuje, že by raději zemřel.

Autor omalovánky: Jan Brázdil
Zdroj: deti.vira.cz/bible-pro-deti/stary-zakon/jonas/

Zde se konečně autor dostává k pointě celého příběhu a čtenář se dozvídá důvod, proč Jonáš na začátku utíkal od Boha a svého úkolu: nesouhlasil s Božím slitováním. Jonáš věděl, že Bůh je milosrdný, že se – v Jonášově pojetí – „nechá opít rohlíkem“ a stejně všem odpustí. Na důkaz toho cituje jednu z nejdůležitějších a nejkrásnějších vět Starého zákona, v níž se Bůh definuje jako „*Bůh milostivý a plný slitování, shovívavý a nesmírně milosrdný*“, kterého „*jímá lítost nad každým zlem*“ (Jon 4,2). Tutéž „definici“ Boha

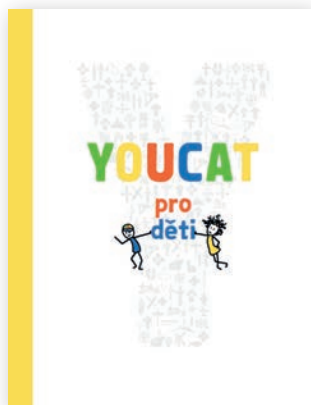
najdeme např. v Ex 34,6, když Bůh obnovuje smlouvu s Izraelity poté, co si udělali zlaté tele. Dnešní čtenář má občas tendenci vnímat starozákonního Boha jako přísného, chladného, až příliš spravedlivého, a rozhodně ne milosrdného. Jonáš to vidí zcela naopak: Bůh je podle něj až moc milosrdný (a Jonáš neváhá dokonce na důkaz toho citovat Starý zákon!), a právě to mu vadí a tuto úžasnou vlastnost Bohu vyčítá. Pán Bůh to s námi lidmi nemá lehké: nikdy se nezavdělčí všem.

Kdo tuto knihu napsal a proč? Nejčastěji je její vznik kladen do 5. století př. Kr., do doby Ezdrášových a Nehemjášových reforem. Ezdráš i Nehemjáš se v Jeruzalémě setkali s nemilou situací náboženské vlažnosti, s nedodržováním zákona a se smíšenými manželstvími. To vše ohrožovalo malou obnovující se židovskou komunitu, a proto Ezdráš i Nehemjáš přistoupili k značně radikálním krokům včetně striktního oddělení od okolních národů, a to i za cenu nucených rozvodů: není možné sdílet svůj život s někým, kdo není z vyvoleného národa, protože to ohrožuje výchovu dětí, čistotu národa a ryzost víry. Kniha Jonáš (podobně jako kniha Rút) však varuje před extrémním pojetím podobných kroků. Upozorňuje, že Bůh je bohem všech lidí na zemi. Je jejich stvořitelem, miluje je a pečuje o ně bez ohledu na to, zda někdo je, či není součástí vyvoleného národa. Jak názorně ukazuje chování postav, „pohan“ může být daleko vzornějším a zbožnějším člověkem než Izraelita, dokonce i než izraelský prorok. Kniha tímto způsobem relativizuje přílišné zdůrazňování vyvolenosti a elitářství izraelské (či křesťanské) společnosti a ukazuje širší milosrdného Božího pohledu, který blahosklonně a láskyplně dopadá jak na vyvolený národ, tak na všechny ostatní; Ježíšovy slovy Bůh „*dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé*“ (Mt 5,45) a dává nám tím příklad, jak máme jednat i my.

ThLic. Adam Mackerle, Th. D.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

YOUCAT pro děti

Katolický katechismus pro děti a rodiče. Přehledný souhrn nauky o víře a morálce katolické církve přizpůsobený malým dětem.

240 stran, flexo,
499 Kč

Josef Suchár v rozhovoru
s Tomášem Kutilem

Zázrak v Neratově

Z monumentálního kostela zbylo jen torzo a v Neratově žilo pár posledních obyvatel. Dnes na toto poutní místo smíření přijíždějí tisíce lidí a Sdružení Neratov dává naději a práci stovkám lidí s hendikepem.

216 stran, vázaná,
329 Kč

Damaris Zehnerová

Šťavnatá chuť všednosti

Umíte si vychutnat posvátné chvíle všednodenního života? Zakoušet Boží doteky ve své duši - uprostřed našich každodenních vítězství a proher - je vzácné. A ještě vzácnější je takové chvíle popsat a vzít si z nich to podstatné.

123 stran, brožovaná,
199 Kč

Oldřich Selucký

Cesta tří králů

Cizokrajná roucha, turbany, velbloudi... Do pokojné krajiny u Betléma přicházejí tři králové. Tisíce lidí uviděly zářivé znamení na nebi - ale jen Kašpar, Melichar a Baltazar se vydali na dobrodružnou cestu za hvězdou. Během putování čelili ti muži nebezpečím na moři i v poušti.

112 stran, vázaná,
329 Kč

DCR připravuje a zve...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2019

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se v **kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Její setkání se koná ve spolupráci s Modrou pomněnkou, z. s. **vždy poslední středu v měsíci v 17,30, v lednu tedy 30. 1. 2019**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku.

Diecézní centrum pro rodinu dostalo pozvání od **Rodinného centra Petrklíč**. V pátek **18. 1. 2019 od 10h PhDr. Ale-na Poláčeková** provede zájemkyně formou besedy tématem „**Snacha a tchyně**“ v místnosti **Mezigeneračního centra u petrinů**.

V **Národním týdnu manželství 2019 (10.–17. 2.)** se chceme ve spolupráci s dalšími subjekty připojit k iniciativě „**Zveme Česko na rande**“. Sledujte informace na našich webových stránkách v průběhu měsíce ledna.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Inzerce

6. Diecézní ministrantský FLORBALOVÝ TURNAJ

Veselí nad Lužnicí 22. - 23. 2. 2019

PÁTEK
sraz: 17:30 - 18:00 na faře ve
Veselí n. Lužnicí
18:00 mše svatá
večeře z vlastních zásob
společný zážitkový program

SOBOTA
turnaj: hala ZŠ Blatské sídliště 23
konec: kolem 16:00

Doporučený příspěvek: 150 Kč.

PRAVIDLA PŘIHLAŠOVÁNÍ
Hráči musí být kluci - ministranti.
Povolený jeden hráč, který neministruje.
Každý tým musí mít nejméně 4 hráče (3+1).
Hráčů na střídání je možné mít neomezeně.
Přihlašovat se mohou i jednotlivci, kteří budou zařazeni do týmů.
Kategorie: 1.-5. ZŠ, 6.-9. ZŠ, SŠ-20 let.
S sebou: spacák, karimatku, florbalové hole, sportovní věci, obuv do haly, večeři.
Systém turnaje a hrací čas se dozvíte v pátek (dle počtu zúčastněných týmů) a bude zveřejněn na fb a webu.

Přihlášky do 17. 2. přes formulář na dcm.bcb.cz nebo FB Diecézní centrum mládeže České Budějovice.